

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **B. B.,**
nar. ,
st. přísl. Republika Uzbekistán,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. OAM-132/ZA-ZA11-VL13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustná a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.
2. V žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí pokládá za nezákonné, žalovaný sice poukázal na duplicitní argumentaci žalobce, ale neuvedl, jakým konkrétním způsobem bylo o jeho žádosti rozhodnuto a zda jsou vůbec naplněny podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce má za to, že u něj byly dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť v předchozím řízení neuváděl humanitární důvody žádosti spojené se špatnou ekonomickou situací jeho a jeho rodiny, nutnosti zajištění krytí nákladů rodiny ze strany žalobce, kdy tyto obavy dříve nepociťoval. Jeho obavy byly založeny v reakci na informace, kdy se dozvěděl o aktuálnosti nebezpečí vůči svým blízkým a o zhoršení politické a bezpečnostní situace v zemi. Žádost měla být věcně projednána, rozhodnutí je nezákonné pro nedostatečné odůvodnění.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v jeho zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, bylo patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce dle žalovaného sdělil naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se vrátit, jako uváděl v průběhu řízení o první žádosti, tj. že se nemůže do Uzbekistánu vrátit, protože tam má dluh u soukromé osoby. Dále u poskytnutí údajů ze dne 15. 2. 2023 na otázku, zda uváděl uvedené skutečnosti v předchozí žádosti, žalobce sdělil: „*Ano, uváděl, nic se nezměnilo.*“ Žalobcem uvedenými důvody žádosti se žalovaný již detailně zabýval v rámci předchozího správního řízení a neshledal zde důvody pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Správnost tohoto rozhodnutí správního orgánu potvrdil svým rozsudkem i Městský soud v Praze.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
5. Žalobce dne 14. 1. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu následně rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2021, č. j. OAM-29/ZA-ZA10-VL13-2021 nebyla udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 6. 2021. Žalobce proti němu následně podal žalobu ke zdejšímu soudu, který ji však rozsudkem ze dne 23. 1. 2023, č. j. 2 Az 18/2021 – 26 zamítl.
6. Dne 12. 2. 2023 požádal žalobce o mezinárodní ochranu znovu.
7. Dne 15. 2. 2023 žalobce ke své žádosti uvedl, že jeho náboženské přesvědčení je islám, nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní. Je ženatý, má jednu dceru a tři syny, manželka a děti žijí v Uzbekistánu. Je zdravý. Do ČR přijel v lednu 2020, od 8. 7. 2019 do 16. 10. 2019 měl schengenské vízum, v lednu 2021 žádal v ČR o mezinárodní ochranu. Důvod podání žádosti je stále stejný. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, neboť tam má dluh u soukromé osoby, který byl původně 30 tisíc dolarů a nyní činí 10 tisíc dolarů. Dokud jej nesplatí, nemůže se vrátit. Jiné důvody nemá. Tyto důvody již všechny uváděl k přechozí žádosti, nic se nezměnilo.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem

uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 32 odst. 9 zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce zjištěny.

9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1
11. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. V případě žalobce se jednalo již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v pořadí, tj. opakovanou žádost, proto se žalovaný primárně zaměřil na posouzení její přípustnosti a bylo zkoumáno, zda žalobce uvedl, nebo zda se objevily relevantní nové skutečnosti, kdy žalobce má za to, že takové skutečnosti uvedl. Konkrétně těmito skutečnostmi měly být humanitární důvody, kdy nově má žalobce pociťovat obavy spojené se špatnou ekonomickou situací jeho rodiny a nutností financování jejich nákladů, a dále jde o zhoršení situace v zemi původu.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně poukázal na své závěry z rozhodnutí o první žádosti ze dne 12. 5. 2021. Dále konstatoval, že žalobcem nebyly sděleny naprosto žádné nové skutečnosti ohledně důvodu odchodu z vlasti a neochoty se do ní vrátit, než jako byly uváděny k první žádosti. Žalovaný se zabýval i tím, zda se v případě žalobce nové relevantní skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu neobjevily, avšak dospěl též k negativnímu závěru. Žalovným tedy nebyly zjištěny žádné relevantní nové skutečnosti, které by žalobce tvrdil, ani takové, které by se v jeho případě objevily od skončení řízení o předchozí žádosti. V zemi původu žalobce nedošlo od té doby k žádné podstatné relevantní změně.
16. Jak plyne z rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 5. 2021, č. j. OAM-29/ZA-ZA10-VL13-2021, žalobce ke své první žádosti sdělil, že se hlásí k islámu, nebyl nijak politicky aktivní. Jeho manželka a děti žijí v Uzbekistánu, kde žil i žalobce v rodinném domě. Do ČR přijel v lednu 2020. Měl platné schengenské vízum od 8. 7. 2019 do 16. 10. 2019. Nemá žádné zdravotní obtíže. Důvodem podání žádosti je, že má v Uzbekistánu dluh

ve výši 30 milionů Uzbekkých sumů, které dluží soukromé osobě a nemůže se vrátit, dokud nebude mít možnost peníze splatit.

17. Při pohovoru k první žádosti uvedl, že při vycestování z Uzbekistánu neměl žádné problémy. Pracoval spolu s dalšími dvěma lidmi a zbankrotovali. Má uhradit dluh ve výši 30 000 dolarů, což je asi 300 milionů sumů. Dva lidé, se kterými pracoval, mu odebrali rodinný dům v hodnotě 5000 dolarů, který mu vrátí až po zaplacení dluhu. Děti s manželkou proto žijí nyní u babičky. Po druhých dvou spolupracovnících peníze nechtějí, neboť mají známé na vyšších místech, což žalobce nemá. Společná činnost spočívala v chovu zvířat, která však onemocněla a zemřela, kdy obvinili z těchto následků žalobce, který se o zvířata přímo staral, zatímco další osoby je pouze kontrolovaly. Dle žalobce měla zvířata nějakou nemoc, úhyn zvířat nahlásil na příslušné orgány, ale věc nebyla vyšetřena. Nezbylo mu než vycestovat do zahraničí a vydělat peníze na splacení dluhu. Žalobce se obrátil na policii, ale nakonec nedošlo k šetření, na postup policie si není možné stěžovat. V Uzbekistánu se peníze na takovýto dluh vydělat nedají. Z Uzbekistánu proto vycestoval za účelem výdělku, kdy poté již 5000 dolarů z dluhu splatil. Věřitelé žalobci dva měsíce před odjezdem z vlasti vyhrožovali zabitím, bojí se proto návratu. Kvůli vyhrožování se na policii neobrátil, neboť již dříve nebyla výše uvedená věc nijak řešena a pracují tam také nadřízení, kteří jsou příbuzní žalobcových dvou věřitelů. Žalobce byl třikrát na policii kvůli úhynu zvířat i výhrůžkám. Situace rodiny je těžká, odebrali jim domov, rodině žalobce však nikdo nevyhrožoval. Kromě dluhu ve vlasti žádné obtíže neměl. Žalobce s právním zástupcem řešil na policii, že se chtěl do Uzbekistánu vrátit z důvodu onemocnění otce, který se však poté uzdravil, proto žalobce nakonec nevycestoval. Zkoušel si na území ČR upravit pobyt, avšak bylo mu sděleno, že to nejde. V lednu 2021 se proto rozhodl požádat o mezinárodní ochranu.
18. Dne 15. 2. 2023 žalobce ke své žádosti uvedl, že jeho náboženské přesvědčení je islám, nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní. Je ženatý, má jednu dceru a tři syny, manželka a děti žijí v Uzbekistánu. Je zdravý. Do ČR přijel v lednu 2020, od 8. 7. 2019 do 16. 10. 2019 měl schengenské vízum, v lednu 2021 žádal v ČR o mezinárodní ochranu. Důvod podání žádosti je stále stejný. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, neboť tam má dluh u soukromé osoby, který byl původně 30 tisíc dolarů a nyní činí 10 tisíc dolarů. Dokud jej nesplatí, nemůže se vrátit. Jiné důvody nemá. Tyto důvody již všechny uváděl k přechozí žádosti, nic se nezměnilo.
19. Soud uvádí, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času...*“ Aby mohla být žádost žalobce meritorně posouzena, bylo třeba, aby ten uvedl nebo aby se objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví (11a odst. 1 zákona) dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

20. Zákon o azylu u opakovaných žádostí tedy vyžaduje přísnější podmínky pro jejich meritorní posouzení, kdy konkrétně je zapotřebí, aby žadatel uvedl, nebo aby se objevily relevantní nové skutečnosti. Důvodem této úpravy je mj. snaha omezit opětovné podávání žádostí, které již byly jednou meritorně posouzeny, z totožných důvodů bez uvedení dalších relevantních informací.
21. Dle soudu je zjevné, že žalobcovy důvody podání druhé žádosti jsou zcela totožné, jako byly důvody pro podání žádosti první, což předně výslovně potvrdil sám žalobce, který tyto důvody v rámci pohovoru k první žádosti podrobně rozvedl a ke druhé žádosti již pouze zopakoval, že žádá ze stejných důvodů a žádné skutečnosti se u něj nezměnily. Doplnil pouze informaci o aktuální výši dluhu, která měla činit 10 000 dolarů.
22. Podstatou důvodů podání žádosti byla finanční situace žalobce. K výši dlužné částky žalobce soud pro úplnost poznamenává, že jak plyne z rozhodnutí o první žádosti žalobce, k této žádosti nejprve sdělil, že má dlužit částku ve výši 30 milionů Uzbeckých sumů, poté při pohovoru uvedl, že mělo jít o částku 30 tisíc dolarů, jak poté uvedl shodně i ke své druhé žádosti. Při pohovoru též dodal, že mělo jít o částku 300 milionů sumů. S ohledem na vzájemný kurz těchto měn v roce 2020 (přibližně 1 USD = 10 000 Uzbeckých sumů, tedy 30 000 USD by představovalo částku ve výši 300 000 000 Uzbeckých sumů) a s přihlédnutím k tomu, že žalobce i další hodnoty uváděl v dolarech, lze předpokládat, že žalobcův dluh byl ve výši 30 tisíc USD, tedy 300 000 000 Uzbeckých sumů. Dluh žalobce konkrétně měl vzniknout v souvislosti s provozováním chovu zvířat ve vlasti, konkrétně v důsledku nemoci a úhynu těchto zvířat, o které žalobce pečoval. Žalobce též uvedl, že mu byl odebrán dům v hodnotě 5000 dolarů. Dále dodal, že již 5000 dolarů vrátil. Ke druhé žádosti žalobce shodně uvedl, že hlavním důvodem jejího podání byl dluh, sdělil však, že aktuálně činila částka ke dni sdělení údajů k žádosti částku ve výši 10 tisíc dolarů, tedy žalobce patrně splatil další část svého dluhu. Lze tedy shrnout, že ke dni sdělení údajů ke druhé žádosti (15. 2. 2023) žalobce dlužil dle svého sdělení přibližně částku ve výši 10 000 dolarů. V souvislosti se svým zadlužením žalobce zároveň k první žádosti zmínil své obavy z možného protiprávního jednání věřitelů a obtížnost řešení problémů ve vlasti, kdy též sdělil, že se sice opakovaně měl obracet na policii, avšak bezvýsledně.
23. K tomu soud uvádí, že veškeré skutečnosti týkající se dluhu žalobce ve vlasti již byly předmětem posouzení jeho první žádosti, žalovaný se k nim v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2021 podrobně vyjádřil včetně vypořádání tvrzení žalobce o jeho obavách z možného protiprávního jednání věřitelů, avšak neshledal je důvodné pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno i zdejším soudem. K tomu lze dodat, že obavy žalobce z návratu do vlasti, které zmínil i ke druhé k žádosti, žalobce dle soudu do značné míry relativizoval svým sdělením při pohovoru k první žádosti, kdy uvedl, že před podáním první k žádosti o mezinárodní ochranu hodlal vycestovat do Uzbekistánu z důvodu špatného zdravotního stavu jeho otce, kdy doplnil, že z důvodu, že se otec později uzdravil, žalobce nakonec do Uzbekistánu nevycestoval a rozhodl se požádat o mezinárodní ochranu. Pokud žalobce ve zmíněné době uvažoval o dobrovolném návratu do vlasti z důvodu zdravotního stavu otce, nebyly pro něj tehdy patrně jeho obavy z výhrůžek věřitelů tehdy natolik zásadní, byť se jednalo o mimořádnou situaci – nemoc otce.
24. Žalobce ke druhé žádosti ohledně svého dluhu pouze doplnil, že aktuální výše dluhu činila 10 000 dolarů, kdy co se týče této informace, nejedná se o relevantní novou skutečnost.

25. K námitce žalobce, že dříve nepociťoval obavy v souvislosti s nutností zajištění krytí výdajů rodiny, soud uvádí, že žalobce již k první žádosti uvedl informace o svém zadlužení a o tom, že jeho rodina (manželka a čtyři děti) se musela přestěhovat k babičce, neboť jim byl odebrán dům. Žalobce tedy sice tehdy výslovně neuvedl, že by byl pouze on živitelem rodiny, nicméně bylo dle soudu již tehdy možné usuzovat, že finanční situace rodiny nebyla již z důvodu zadlužení žalobce nijak uspokojivá. Skutečnost, že žalobce dříve neměl pociťovat obavy související s nutností financování rodiny, proto není relevantní novou skutečností, kdy nadto žalobce tuto skutečnost ani žalovanému jako novou ke druhé žádosti neoznačil, nic takového žalovanému neuvedl a pouze výslovně potvrdil, že jeho důvody jsou stále stejné. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce byla shledána nepřipustnou, se žalovaný přímo otázkou, zda jsou u žalobce naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu, v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu nezabýval.
26. Obdobné platí, pokud se týká tvrzení žalobce v žalobě, že jeho obavy byly založeny v reakci na informace, kdy se dozvěděl o aktuálnosti nebezpečí vůči svým blízkým a o zhoršení politické a bezpečnostní situace v zemi. Žalobce nijak neupřesnil, v čem konkrétně mají tyto další obavy spočívat. Z ničeho pak rovněž neplyne, že by žalobce žalovanému ke druhé žádosti sdělil jakékoli informace o tom, že se měla v jeho vlasti zhoršit tamní situace v jakémkoli smyslu, nic takového žalobce nesdělil ani v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaným nebyla žádná taková skutečnost ani zjištěna.
27. Soud nijak nezpochybňuje obtížnou životní situaci žalobce, ve které se ocitl a kterou se snaží řešit. Řešení pobytové situace však nelze provést skrze opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak soud již uvedl, aby byla opakovaná žádost posouzena jako přípustná, nesmí se jednat o žádost spočívající na zcela shodných důvodech uváděných k původní žádosti, nýbrž je třeba, aby žadatel sdělil relevantní nové informace ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. V případě žalobce soud považuje za jednoznačné, že jím byly k jeho druhé k žádosti sděleny naprosto stejné důvody, jako k žádosti první. Nebyla zde žádná nová informace, tím méně taková, která by byla relevantní pro přípustnost žádosti. Námitka žalobce, že takové nové relevantní nové skutečnosti uvedl, je proto nedůvodná. Soud se zároveň neztotožnil ani s žalobní námitkou, že žalovaným nebylo vysvětleno, proč byla žádost posouzena jako nepřipustná a že zde nebyly podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť naopak situace žalobce odpovídala zákonem předjímaným parametrům nepřipustné žádosti a žalovaný odpovídajícím způsobem vysvětlil, z jakého důvodu jím bylo postupováno podle tohoto ustanovení. V případě žalobce se žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu ani neobjevily. Co se týče pobytu žalobce na území ČR, je možné jej řešit výhradně cestou příslušných právních předpisů, konkrétně zejména zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.
28. Z uvedených důvodů sud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15.1. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce